

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 442/2024-59

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Františkom Baraniakom, advokátom, M. R. Štefánika 1824/43, Dolný Kubín, proti postupu a uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Brezno ČVS: ORP-9/BR-BR-2023 z 30. augusta 2023, proti postupu a uzneseniu Okresnej prokuratúry Brezno č. k. 1 Pn 445/22/6603-36 z 12. októbra 2023, proti postupu a upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. k. 1 Kn 96/23/6600-10 zo 14. februára 2024 a proti postupu a upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. k. 1 Kn 96/23/6600-13 z 30. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života a práva na účinné vyšetrovanie podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru Brezno (ďalej len „poverený príslušník“) ČVS: ORP-9/BR-BR-2023 z 30. augusta 2023, postupom a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 445/22/6603-36 z 12. októbra 2023, postupom a upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 96/23/6600-10 zo 14. februára 2024 a proti postupom a upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 96/23/6600-13 z 30. apríla 2024. Sťažovateľ sa zároveň domáha ich zrušenia a vrátenia na ďalšie konanie, ako aj priznania náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením povereného príslušníka z 30. augusta 2024 bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenie podané sťažovateľom pre podozrenie zo spáchania prečinu poškodzovania cudzích práv

podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu povereného príslušníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej okresná prokuratúra rozhodla napadnutým uznesením z 12. októbra 2023 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

3. Právny zástupca sťažovateľa následne žiadosťou z 11. decembra 2023 podanou na základe príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o preskúmanie zákonnosti napadnutého postupu a uznesenia okresnej prokuratúry zo 16. marca 2023, ako aj predchádzajúceho napadnutého postupu a uznesenia povereného príslušníka z 30. augusta 2023. Generálna prokuratúra túto žiadosť z dôvodu príslušnosti postúpila krajskej prokuratúre, ktorá ju vybavila napadnutým upovedomením zo 14. februára 2024, ktorým právnomu zástupcovi sťažovateľa v podstatnom oznámila, že preskúmaním spisového materiálu zistila, že v predmetnej veci bol postup zvolený orgánmi činnými v trestnom konaní v plnom rozsahu opodstatnený a riadne odôvodnený, a preto predmetnú žiadosť považuje za nedôvodnú a túto odložila bez potreby prijatia prokurátorských opatrení. Krajská prokuratúra zároveň právneho zástupcu sťažovateľa informovala, že prípadná opakovaná žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu v predmetnej veci nebude vybavovaná.

4. Právny zástupca sťažovateľa následne ďalším podaním z 12. apríla 2024 označeným ako „*Oznámenie o zmene právneho zastúpenia poškodeného*“ a „*Opakovaný podnet*“ požiadal generálnu prokuratúru o preskúmanie postupu krajskej prokuratúry pri vybavovaní jeho prvej žiadosti podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, ako aj o preskúmanie zákonnosti napadnutého postupu a uznesenia okresnej prokuratúry zo 16. marca 2023, ako aj predchádzajúceho napadnutého postupu a uznesenia povereného príslušníka z 30. augusta 2023. Toto podanie generálna prokuratúra postúpila krajskej prokuratúre, ktorá ho vybavila napadnutým upovedomením z 30. apríla 2024, ktorým právnomu zástupcovi sťažovateľa oznámila, že po preskúmaní obsahu predmetného podania bolo zistené, že ide o opakovanú žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, ktorou sa opakovane žiada o preskúmanie postupu a rozhodnutí v predmetnej veci, a to bez uvedenia nových relevantných skutočností. Krajská prokuratúra poukázala, že v tomto podaní je opätovne vyslovená nespokojnosť s prijatými závermi, pričom uplatnené argumenty v nich sú totožné ako tie, ktoré boli obsiahnuté aj v predchádzajúcich podaniach pôvodného právneho zástupcu sťažovateľa. V nadväznosti na uvedené krajská prokuratúra konštatovala, že v napadnutom upovedomení zo 14. februára 2024 je uvedené poučenie o tom, že prípadná opakovaná žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu v predmetnej veci vybavovaná nebude.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v sťažnosti, v žiadosti podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, resp. v podaní označenom ako „*Opakovaný podnet*“. Podľa jeho názoru k porušeniu ním označených práv došlo v dôsledku nesprávneho postupu povereného príslušníka, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry pri vybavovaní ním podaného trestného oznámenia a naň nadväzujúcich podaní sťažovateľa (sťažnosť, žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, „*Opakovaný podnet*“), keďže podľa názoru sťažovateľa sa ním označení porušovatelia jeho práv náležite nevysporiadali s jeho argumentáciou ako oznamovateľa podozrenia z naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu.

II. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podľa čl. VI bodu 1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2024 do 31. decembra 2024 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 326/2024-6 z 25. júna 2024 rozhodol, že sudca Ivan Fiačan je vylúčený z konania a rozhodovania v predmetnej veci. Podľa čl. III bodu 4 rozvrhu práce bola následne predmetná vec pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu jej oneskorenosti [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením povereného príslušníka:

9. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupu a uzneseniu povereného príslušníka ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci.

10. Sťažovateľ podal proti napadnutému postupu a uzneseniu povereného príslušníka sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda mal k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využil), o ktorom bola oprávnená rozhodnúť (a aj rozhodla) okresná prokuratúra, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením povereného príslušníka odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením okresnej prokuratúry:

12. Ako už bolo uvedené, právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach teda predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že zákonnosť napadnutého postupu a uznesenia okresnej prokuratúry bola na základe žiadosti sťažovateľa predmetom prieskumu pred krajskou prokuratúrou, a to postupom podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, pričom krajská prokuratúra túto žiadosť vybavila napadnutým upovedomením zo 14. februára 2024, ktorým predmetnú žiadosť vyhodnotila ako nedôvodnú.

15. Vychádzajúc z uvedeného, je pre rozhodnutie ústavného súdu podstatné, že napadnutý postup a uznesenie okresnej prokuratúry boli podrobené prieskumu zo strany krajskej prokuratúry. Uvedená skutočnosť tak v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (II. ÚS 42/2023, II. ÚS 498/2022, II. ÚS 324/2024).

II.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry zo 14. februára 2024:

16. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd.

17. Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom

doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

18. Zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle citovaného § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje zákon o ústavnom súde odpustiť, pričom ide o zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene.

19. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu napadnutému mimoriadnym opravným prostriedkom prichádza do úvahy len v prípade, ak právna úprava sťažovateľovi využitie takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku umožňuje, a teda na zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti sa nemožno spoliehať vtedy, ak už samotná právna úprava explicitne vylučuje využitie mimoriadneho opravného prostriedku.

20. Podľa čl. 3 ods. 4 príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 opakovaná žiadosť podaná podávateľom v tej istej veci sa nevybavuje. To však nebráni prijatiu zákonných opatrení vyplývajúcich z úradnej povinnosti alebo rozhodnutia nadriadeného prokurátora. Podľa čl. 6 ods. 5 príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 v prípade, ak prokurátor príslušný na vybavenie žiadosti na základe preskúmania zákonnosti nezistí skutočnosti odôvodňujúce prijatie opatrenia v trestnej veci, o tejto skutočnosti primerane upovedomí podávateľa, v upovedomení súčasne podávateľa poučí, že opakovaná žiadosť sa nevybavuje, o čom podávateľ už nebude upovedomený.

21. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry zo 14. februára 2024 (ktorým krajská prokuratúra vybavila v poradí prvú žiadosť sťažovateľa podanú podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, pozn.) bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 13. marca 2024.

22. Ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená elektronicky 3. júna 2024. Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv v súvislosti s napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry zo 14. februára 2024 domáha jednoznačne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas (m. m. III. ÚS 236/2024).

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry zo 14. februára 2024 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

II.4. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 30. apríla 2024:

24. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

25. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 30. apríla 2024, ústavný súd konštatuje, že táto časť ústavnej sťažnosti je už *prima facie* zjavne neopodstatnená.

26. Krajská prokuratúra napadnutým upovedomením z 30. apríla 2024 vybavila podanie právneho zástupcu sťažovateľa z 12. apríla 2024. Krajská prokuratúra v tomto upovedomení právnemu zástupcovi sťažovateľa v prvom rade oznámila, že po preskúmaní jeho obsahu zistila, že ide o opakovanú žiadosť o preskúmanie postupu a rozhodnutí podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 v označenej veci (t. j. vo veci predmetného trestného oznámenia sťažovateľa, pozn.).

27. Ústavný súd konštatuje, že je ústavne konformný záver krajskej prokuratúry o tom, že predmetné podanie (napriek jeho označeniu ako „*Opakovaný podnet*“, pozn.) je potrebné vyhodnotiť ako opakovanú žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že podaním opakovaného podnetu podľa § 36 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) možno žiadať len preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, pričom predmetnému podaniu označenému ako „*Opakovaný podnet*“ nepredchádzalo podanie žiadneho takéhoto podnetu. Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že v zmysle § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre sa postupom podľa zákona o prokuratúre (t. j. vrátane podnetu, opakovaného podnetu, resp. ďalšieho opakovaného podnetu) nemožno domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní a ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní, pričom je nepochybné, že sťažovateľ sa predmetným podaním označeným ako „*Opakovaný podnet*“ domáha prehodnotenia záverov orgánov činných v trestnom konaní týkajúcich sa ním podaného trestného oznámenia, čo odporuje § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre.

28. Krajská prokuratúra v napadnutom upovedomení z 30. apríla 2024 zároveň poukázala na to, že v predmetnom podaní nie sú uvedené nové relevantné skutočnosti, je v ňom opätovne vyslovená nespokojnosť s prijatými závermi, pričom uplatnené argumenty v nich sú totožné ako tie, ktoré boli obsiahnuté aj v predchádzajúcich podaniach pôvodného právneho zástupcu sťažovateľa. V nadväznosti na uvedené krajská prokuratúra v napadnutom upovedomení z 30. apríla 2024 konštatovala, že v napadnutom upovedomení krajskej prokuratúry zo 14. februára 2024 je uvedené poučenie o tom, že prípadná opakovaná žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu v tejto veci vybavovaná nebude.

29. Ústavný súd konštatuje, že tento záver krajskej prokuratúry je plne v súlade s čl. 3 ods. 4 príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019, podľa ktorého opakovaná žiadosť podaná podávateľom v tej istej veci sa nevybavuje. S uvedenými následkami opakovaného podania žiadosti podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 v tej istej veci pritom bol sťažovateľ už aj vopred oboznámený, keďže v napadnutom upovedomení krajskej prokuratúry zo 14. februára 2024 (ktorým krajská prokuratúra vybavila jeho v poradí prvú žiadosť podanú podľa príkazu generálneho

prokurátora č. 11/2019, pozn.) krajská prokuratúra sťažovateľa v súlade s čl. 6 ods. 5 príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 o. i. poučila o tom, že opakovaná žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 sa nevybavuje.

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a upovedomenie krajskej prokuratúry z 30. apríla 2024 nesignalizujú možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 30. apríla 2024 na jednej strane a obsahom tohto práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 30. apríla 2024 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 30. apríla 2024, ústavný súd konštatuje, že tento článok dohovoru sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom. Krajská prokuratúra nemá postavenie súdneho orgánu a jej akékoľvek rozhodnutie nie je súdnym rozhodnutím v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nevzťahujú sa naň preto striktne ani požiadavky vyplývajúce z práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré vyvodila judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie ESLP z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Z čl. 6 (ods. 1) dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní pre konkrétny trestný čin (napr. II. ÚS 589/2018). Z judikatúry ESLP vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je aplikovateľný ani na poškodeného v trestnom konaní (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, č. 29858/03, oddiel 1). Vychádzajúc z uvedeného, možno uzavrieť, že tento článok dohovoru nie je na napadnutý postup a upovedomenie krajskej prokuratúry z 30. apríla 2024 aplikovateľný. Ústavná sťažnosť je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým postupom a upovedomením krajskej prokuratúry z 30. apríla 2024 boli porušené aj jeho práva podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu práv podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

33. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu